

Johnny Cyvert

En søgende
sjæl

Oplevelser, der ændrede en 23-årigs liv!

Vejen blev til da jeg søgte

En søgende sjæl

AF JOHNNY CYVERT

© 2018 Johnny Cyvert

Design og tilrettelæggelse: Ivar Sinklov
Bogen er sat med Georgia

Udgivet af: www.cyvert.dk Hvidovre, Danmark

Indholdsfortegnelse

1 - I BEGYNDELSEN

2 - KAOS

3 - JERICHO

4 - TIL JERUSALEM

5 - TILLID, KÆRLIGHED, GUD OG MENNESKER

6 - SEKTER

7 - ALDERDOMSHJEMMET

8 - MIT HØJESTE ØNSKE

9 - MIN GUD - HVOR ER DIN STEMME?

10 - SKILLEVEJEN

11 - SANDHEDEN ER ENKEL

12 - LIVETS FÅ SEKUNDER

13 - DEN SANDE LYKKE

Introduktion

af Ivar Sinklov

I 2011 traf jeg Johnny som stod og trænede i skoven, vi kom i snak og næsten med det samme kom snakken ind på Bibelen. Jeg troede jeg kendte den virkelig godt, men han er min overmand, han havde studeret de originale Hebraiske tekster og kunne forklare mange ting som burde være oversat bedre, ting som jeg ellers havde svært ved at acceptere, sådan som det var oversat i Bibelen.

Manuskriptet til denne bog skrev Johnny for over 40 år siden, dengang hvor hans oplevelse var i frisk erindring. Først

i 2015 viste Johnny mig det gamle gulne manuskript som han længe havde overvejet at udgive. Jeg følte at mange kunne have glæde af at læse om en ung mands åndelige oplevelser der fra den ene dag til den anden ændrede hele hans liv. Derfor tilbød jeg at designe bogen som så skulle uddeles gratis i PDF format. Til dem der ønsker at læse en trykt udgave kan den naturligvis købes hos boghandleren eller lånes på biblioteket.

Noget der måske også bør nævnes er at Johnny har været Kung-Fu mester siden sin ungdom hvor han blev uddannet i Hongkong. Han grundlagde den første rigtige Kung-Fu skole her i Danmark og kørte den indtil han gik på pension.

God fornøjelse med bogen

FORORD

Hensigten med at skrive denne bog er, at jeg simpelt ikke længere kan udholde, at skjule de ting i mit indre, som jeg har oplevet om sandheden: Oplevelser så levende, at de ikke kan trives i denne isolation, men vil strømme ud for at iblandes andre strømme i lighed med dem selv. Gennem disse følgende afsnit søger jeg at udrække mit indre liv til andre, som måtte have lignende oplevelser, eller som muligvis skulle nære ønske om at kende til sådanne.

Der er en dybere mening med vort liv, hinsides vort sinds fatteevne, en mening vi dog vil erfare dersom vi blot ville åbne os selv overfor de dybder som findes i os alle.

Vi kan da, hver i sær, lade os opbygge ind i sandhedens tempel: at vi sammen må kunne opnå den fulde erkendelse af sandheden, gennem den Virke af sandhedens strømninger af kærlighed og visdom, som altid meddeles os af den eneste herre og bygmester. Han der vil sammenknytte os alle i kærlighedens- og visdommens bånd. Derfor bør vi fastholde den grund vold i vore liv, som ingen kan ændre, uden selv at falde bort, som en ubrugelig sten, den grundvold som templets herre og bygmester selv lagde fra begyndelsen: Sin søn, sandhedens ord, Jeshuah ha-Mashiah... Det indre lys, der vil skinne i ethvert hjerte, mere og mere indtil mørkets slør helt vil svinde hen.

1

I BEGYNDELSEN

Vi sad i denne lille rundkreds og pjankede, uopfyldte drømme gled langsomt bort, for dette var livet vi levede her og nu, mens piben gik rundt iblandt os med denne glemslens aroma, opfyldte os med glæde omend det blot var en midlertidig lykkelig tilstand. I begyndelsen morede vi os, senere dukkede al denne kval og snak om vor fortid op,

så stjal og bedrog vi hinanden, for til sidst at vor vej deltes op i to: De som fortsatte for at visne hen, mens de andre søgte dybere ind i selvets mysterier: i en søgen efter sandhed og en dybere mening med deres eksistens.

Jeg selv hørte til disse sidstnævnte, som til sidst skjulte mig bort fra omverdenen i en tåget tankeverden for at gruble over dette ene: Hvorfra vi egentlig alle kom og hvortil vi ville gå hinsides dette legemes liv.

Jeg opnåede at erkende at livet var alt som det drejede sig om. Det der altid havde været, det der nu var og som i evighed altid ville være.

Hvad var det egentlig der skete når dette vort legeme en dag så pludseligt ville ligge stille hen, for aldrig igen at bevæge sig, for at opleve alle livets dyrebare ting? Som mennesket stille lå der, og stadig var i besiddelse af alle dets dele, hvorfor kunne det ikke igangsættes igen af dygtige mænd?

Og svaret opstod i mit indre: At livet i sig selv havde forladt legemet, som en fugl der har forladt sin rede, for at aldrig mere at vende tilbage. Men hvortil ville det tage hen ... Og alle de

andre liv der havde huset legemer gennem tiderne, hvorhen havde de da taget til?

Og jeg troede på at livet fandtes, for hvor usynligt det end ville være, er intet mere klart for vor viden, og da jeg betragtede døden så jeg hvorledes menneskets udstråling var helt borte, for selve personen var væk.

Da spurgte jeg mig selv, om der egentlig var alle disse liv, eller om de egentlig alle ikke blot var et eneste liv. Som når vi drager vandet op fra en brønd; deler vi dette fra brøndens vand, og om vi hælder det tilbage, vil det igen være et med brøndens vand. Eller som alle floderne der til sidst udmunder i havet, hvorfra de alle kom, en konstant rislen frem og tilbage.

Og dette liv som holdt ethvert menneske i live havde med sin flamme antændt noget nyt og evigt i menneskets indre: som en gnist der udspringer fra ilden for at antænde en ny flamme. Og kaldte vi dette universelle og eneste liv nu Ånd, og denne flamme gnisten havde antændt for sjæl.

Da kunne jeg kun ønske at vide, hvad er ånd andet end livet, og var denne livsånd Gud, og således begyndte mine tanker at

dvæle over om Gud er, og i så tilfælde hvorledes, og hvordan er Han, denne mægtige der skænker og igen borttager livet fra alle skabninger.

Dette var min begyndelse.

2

KAOS

En nat hvor jeg lå og sov på mit leje, blev jeg vækket af en underskøn fornemmelse af kærlighed, den opfyldte mit hele indre, og den var overalt omkring mig. Jeg var så lykkelig og kunne blot sige: ”Jeg elsker at leve mit liv i kærlighed”. Var dette Gud? Jeg vidste det ikke.

Jeg begyndte at læse i den bog de andre kaldte Guds ord, men fattede næsten intet, og en indre tvivl var altid tilstede, om der nu virkelig var en Gud til.

En ny kalden var opstået i mit indre, og jeg brød med alle mine tidligere glæder, en kalden der havde afløst denne altid indre, lille advarende stemme i farefulde stunder, en stemme der altid havde søgt at belære min samvittighed mellem godt og ondt, men en røst jeg tit havde trodset.

Som et blad faldet af træet, altid båret hid og did af alle mulige vinde for tilsidst at nådesløst falde til jorden for at visne hen. Således havde jeg altid fornemmet mit liv at være, og erkendt dets endeligt på samme vis, uden håb, uden mening, og en dyb rædsel havde altid sit jerngreb om mit indre liv.

Disse mørke stunder, når en der havde stået mig nær skulle stedes til sin evige hvile ...

Denne klare sandhed om vort endeligt opfyldte mit indre med en uovervindelig sorg, aldrig mere skulle se denne min kære.

Her kunne vi alle skue vort endeligt; gode som i onde, vise som tåber, rige som fattige, alle skulle vi se døden for aldrig mere at skue lyset: Se solen, den blå himmel, blomsterne, og alle de vi har kær, alt det som vi ejede og elskede vil vi for evigt forlade, uden håb, uden mening, hvad var det hele egentligt til for?

Dog følte jeg det som en klar sandhed, men det var en mørk sandhed. Ville der være lyse sandheder i livet hinsides de mørke, var denne mørke sandhed som vrangen på en klædning, hvor en lys sandhed stod på klædningens ydre? Jeg vidste det endnu ikke, lå der fremme et håb, noget jeg skulle have overset, jeg tænkte meget over alle disse ting.

Så jeg læste om dagen og natten med, kunne sidde i timer og stirre ud i den blotte luft, for at være hensunken i dybe tanker og mange sære tanker opstod i mit sind, for at erklære sig sande og oprigtige, og sære drømme om Gud viste sig om natterne i min søvn.

Alle omkring mig føltes så fjerne, jeg levede i min egen lille verden.

Så nær vi alle er hinanden, og dog så fjerne på samme tid: Dette ydre menneske har usigelige mørke kræfter der indelukker vort sande menneske, det indre, vor sjæl som elsker andre.

Jeg lærte at to mennesker aldrig virkelig ville forenes hvis ikke de første havde åbnet og erkendt dette sande indre menneske overfor hverandre. Men da ville de også være knyttet sammen af ubrydelige bånd.

Derfor skilles vi mennesker så ofte fordi vi altid tager fejl af hinanden, så sjældent vi egentlig oplever hverandres indre væsen. Dog hænder det, at vi i et glimt vil skue en andens indre, og da er det som mørke skyer på nattehimlen blæser bort for at åbenbare de skønne stjerner, og kærlighed, ømhed og forståelse fødes i os for hinanden, for en tid derefter.

Vi farter rundt, altid bærende denne maske og om den skulle falde fra os for en stund, for at blotte vort sande selv, da vil snart en ny komme i dens sted, for vi har et rigt udvalg af sådanne masker, langt flere end vi selv ved eller erkender.

I løgne og falskhed vi lever, vi hader enhver sandhed for nok vil den synes smuk for vort øje, men den vil smerte som vi

søger at bringe den ind i vore liv. Den er som rosen der er skøn for øjet, men tager vi om den, vil dens torne sønderrive vore hænder.

Ja sandheden vil smerte dette vort selvvalgte, kunstige opstillede liv, men kun den vil evne at sætte os helt fri og skænke os sand lykke, den vi alle påstår at hige efter.

Så jeg valgte at forlade alt og alle, med kun få penge i min pung, og rejse til det land der omtales i denne specielle bog jeg læste.

Jeg kom til en lille by der hed Ramla og jeg sagde da til mig selv:” Du kan nå det endnu, tag tilbage til dit eget land og glæd dig med din familie og venner, lyt til musikken og fyld dig med vinens rus og forskyd denne kalden, hvor kun armod og ensomhed syner sig frem”.

Men jeg valgte dog at fortsætte frem, der måtte ligge noget forude, jeg fornemmede det nu.

3

JERICHO

Dagene hastede afsted, min tid brugte jeg til at vandre i denne skønne natur, søgende efter freden ved at skue ind i denne dybblå himmel, og vandre højt oppe i bjergene hvor ingen lyde kunne nå mit øre, måske blot en enkelt flues summen blandet med den varme vinds susen.

Her sad jeg højt oppe, og skuede ud over de skønne farverige

dale der lå for mine fødder, så, disse smukke farver der ligesom slikkede sig som flammer op af de stejle bjerge.

Jeg vandrede videre med skønne sange i mit indre, hvorfra de kom Jeg anede det ikke, men fandt dog en stakket hvile i mit sind.

Atter hørte jeg blæsten suse, det var som om den talte og ordene strømmede klart ind i mit indre og sagde: Vinden blæser hvorhen den ønsker det; vi vil høre lyden af den, men ikke vide hvorfra den kommer og så hastigt den forlader os igen, for at blæse i en anden retning, dog efterlader den et indtryk i vor sjæl for evigt.

Vandrende omkring i ødemarken, lyttende efter vindens blæsen: Stille bevæger den sig over sandet.

O vind, vind vend tilbage og sus ind i min sjæl at den må have livet. Lad min sjæl høre din røst, da vil jeg ikke græde mens jeg vandrer i ørkenen, følede den brændende hede. Den kommer så pludselig, og glæder min sjæl, hvor jeg er... jeg ved det ikke.

Jeg er blind og døv og føler intet, blot lyttende og lykkelig i vindens røst.

Lykkelig er det menneske, over hvem hun har udvalgt at sætte sit bo, for at lede hans veje ind i hendes stier, at hans liv kan fyldes med glæde, ved at følge hendes undervisende stemme, af sandhed og kærlighed. Hun leder ham langt bort til hendes oprindelse til hendes hjem og til hans hjem”.

Disse dage indebar smukke minder, mens nætterne kunne tortere mig med sære drømme: En dag i min søvn, om natten, vandrede jeg i den smukkeste have, fuglene sang så kønt og solen skinnede, alt var så

fredfyldt som var jeg i paradisets have. Men da kom en flod ind i denne have, oversvømmede den helt og begyndte at stige...

Jeg klatrede op i en palme, og skreg efter min Gud om frelse fra dette konstant stigende vand, for i min drøm kunne jeg ikke svømme.

Da kom Han vandrende ind i haven; og bød mig vandre på vandet. Jeg frygtede at jeg ville synke, men fulgte dog Hans befaling og jeg sank, men se, da sank vandet ligeledes ved Hans bud indtil jeg stod på jorden og vandet blot var i min ankelhøjde.

4

TIL JERUSALEM

En solrig dag, som jeg sad ude for en lille cafe opgivende, med denne uforståelige bog henslængt i skødet. Da kom en ældre dame mod mig og hun talte om mange vigtige ting, og bød mig til sit og sin husbonds hjem der lå i Jerusalems hjerte. Da jeg i den senere tid havde lidt af en slags migræne, fortalte jeg at det ikke var muligt for mig,

det lod hun sig ikke affeje med, men tilkaldte sin mand, som da så fast på mig og da tog et fast greb i min venstre skulder, og klemte ind i en nerve der øjeblikkelig efter fulgtes af reaktion i mine hovedsmerter, og han lod mig forstå, at det var skulderen der var årsag til denne migræne. Med denne nyvundne tillid til sådant et menneske, lod jeg mig hurtigt overtale at følges med dem til deres hjem.

Dagene gik og hver især søgte de at indsætte mig i den nye tro, på et nyt liv der kunne opstå i dette vor gamle, simpelt ved troen. En gave fra Gud, en forløsning til menneskeheden ved Hans søn.

Jeg hørte opmærksomt efter, og henlod derefter til mig selv; ved dybere studie af den hellige bogs skrifter om disse ting, alt mens jeg boede i disse menneskers hjem, min migræne svandt snart hen, ved denne specielle læges behandling, en ny tid synes at begynde i mit liv.

”En nat mens jeg lå og sov, da kom jeg i drømme ind i Kong Davids gravkammer, og i selve drømmen var jeg David, og der hvor hans kiste normalt stod, var der en flammende ild,

var det Gud? Ud fra ilden lød en røst, der bød mig at komme nærmere, den spurgte om jeg mon var født på ny, hvilket jeg bedyrede. Da udbrod stemmen fra den blussende ild: ” Endnu ikke, endnu ikke, først må du forsegles læg dine papirer ind i denne min ild ”. Jeg frygtede ikke at lyde, og lagde dem ind i ilden, hvorefter en syden lød og jeg modtog dem tilbage med et blussende segl”.

Den næste morgen som jeg sad fordybet i disse skrifter, da så jeg for mig i mit indre en grotte, den var helt tom men alligevel var der noget i den, noget der ligesom vibrerede med en mægtig kraft. En helt ny fornemmelse kom over mig, jeg lagde disse skrifter fra mig, mens jeg så ned på mine hænder ” De var kun kød, ja hele mit legeme var blot kød, jeg så ikke kun, men følte denne viden som aldrig før, mens en indre kraft

langsomt oprejses dybt inde i mit inderste kammer, og da spirede den og opfyldte min sjæl, sind, ånd og legeme med en usigelig kraft af lykke ... jeg evner ikke at finde ord derefter.

Værelset hvori jeg sad, var ligeledes opfyldt med denne kraft, da var det som denne kraft bekræftede sig som Guds søns op-

standelses kraft og denne søns opstandelse kunne jeg betragte udenfor mit legeme, alt imens den selvsamme opstandelse skete inden i mig Det var som tindrende stjerner kom frem, jeg så alle rummets vægge i et nyt lys og det var som om en røst der sagde til mig: ” Jeg er ” Da brød jeg ud i en usigelig jubel, det hele var altså virkelig sandt om alle disse skrifter som nu virkede så levende i mig og denne mægtige Gud, universets enevældige hersker havde set til et fnug som mig, kommet for at fortælle Han elskede mig, hvor var jeg lykkelig i denne stund.

Al tvivl var nu borte for stedse, Gud er, for Han fortalte mig det selv og Han oprejste virkelig sin søn, for Han ikke kun viste mig dette, men lod endog denne opstandelse ske både inden i mig og også foran mine øjne i dette værelse jeg sad.

Jeg var født igen, genfødt af Gud, et nyt liv var opstået i mit indre, et liv der langsomt ville tage til i kraft/og uddrive al tvivl og fortræd fra min sjæl og mit sind.

Dagene derpå var som at svæve, som en del af himlen allerede nu boede i mit indre, mens en forstandig indre stemme, underviste mit sind til at vandre i den rette vej, ikke ved tvang,

ej heller med magt, men med en blidhed, som en mild brise der blæser blidt i træernes toppe, man ville næppe bemærke denne røst, om man ikke elskede den overalt, og ønskede sig sandhed fremfor løgn. For ville man elske mørket, falskhed, hovmod og begær, ville denne røst kun virke som en irriterende bi, en sommerdag man lå og ville nyde solen. Som en indre røst der altid fortalte det rette, mens man altid trodsede den og forhærdede sig, og kaldte den samvittighedskval ...

Hvor meget et menneske end bedyrer at søge og at elske sandheden, bør det vide, at så længe denne indre kval består, er det fordi det på en eller anden måde modsætter sig den ...

Jeg indså at de fleste af os egentlig hader sandheden, da vi fornægter den at tage rod i vore egne liv. De mange mørke perioder af vore liv kan da ligeledes være når Gud taler til os, og lærer vi at bøje af for det uundgåelige og bevare et mildt sindelag, og åbner vi os selv, vil lyset snart trænge ind ... omend vi i det ydre overfor verden vil synes som tåber ved at omvende vore veje, vil vi ikke bemærke disse domme omkring os, ligeså lidt som svalen der svæver blandt skyerne, højt oppe, bekymrer sig om alle de problemer der er for sneglen på landevejen.

Dog på trods af at kunne se alle disse ting, og på trods af denne himmelske nærhed, brød mørket ud og lagde sig som en mørk, uigennemtrængelig tåge om min sjæl, og des mere jeg søgte at komme tilbage til min forrige tilstand, des længere kom jeg bort.

Ligesom insektet der indfanges i edderkoppens spind, blot infiltreres mere i spindelvævet, des mere det søger at frigøre sig. En sikker skæbne ventede det, som denne edderkop nærmede sig sit bytte, således følte jeg det i min sjæl.

Hvad var det egentlig der skete?

Jeg rejste bort et par dage, og en nat drømte jeg, at jeg sad sammen med lægen og hans kone; de strålede i deres ansigter og jeg udbrød: ” Hvor er I dog smukke ” i det samme begyndte de at le og mens de lo var det som om skønheden om dem, knagede og knækkede og faldt som masker til jorden, og deres sande ansigter kom frem.

Snart rejste jeg tilbage til mit eget land, men intet forbedredes, mørket var og forblev min trofaste følgesvend.

Jeg vandrede da også blandt andre som stod i samme tro som jeg selv, men intet hjalp og ingen kunne hjælpe, jeg var som fortabt.

En dag mødte jeg en gruppe af de mest pragtfulde unge mennesker jeg nogensinde havde mødt, de kom fra flere forskellige lande, med det håb at bringe det gode budskab hertil mit land. De havde bosat sig i et stort hus ved siden af en bred å i en gammel militærbase.

Som jeg selv, var de ganske unge i denne nye tro, og var alle som plukket ud fra onde kår.

Jeg holdt af hver enkelt af dem, det var som at møde en sand familie. Vi delte det vi havde iblandt os, så ingen led nød, vi hjalp hinanden igennem svære kriser, alt var såre godt, blot disse arrangerede møder og fællesbøn var en ting som stod mig imod, deri kunne jeg ikke finde min Gud.

Men snart indså jeg hvorledes veltalende prædikanter med mange års erfaring i sandhedens bog, tog herredømmet over disse unges sind, og regler blev opstillet og mange ting blev systematiseret og en kvælende fornemmelse kom over mig, in-

dtil alle splittedes; tilbage til hvert deres land. Jeg ønsker kun at de alle må klare sig i sandhedens vej og altid holde sig fri fra glubske, falske profeters fangearme, de hvis sjæle der styrkes i deres falskheder, og bekræftes ved at ernære sig med mange, troskyldige og kærlige menneskesjæle, som de indlemmer i deres flokke, og forventer des højere løn fra herrenes herre for denne deres store flid, de hvis endeligt er de mørke huler, for ikke blot bedrager de sig selv, men ligeledes alle de, som de ved tvang og trusler drager med sig ind i deres væv af falske lys.

Det nagede i mit indre, jeg måtte handle som de andre, hvor skulle jeg da tage hen uden penge i min pung og uden vejledning, kun et vidste jeg, at jeg for enhver pris måtte komme tilbage til dette underskønne lys jeg førhen havde oplevet.

5

TILLID, KÆRLIGHED, GUD OG MENNESKER

En dag som jeg sad i mit barndomshjem, da kom min søster mod mig, hendes ansigt havde mistet sin farve og hendes læber så blå, hun var syg og bleven bange, og for første gang følte jeg det ikke som sært, at sætte sig i bøn med et andet menneske, og se farven vende tilbage til hendes

kinder og freden fyldte hendes sind, da var det hun fortalte mig disse to drømme som hun ikke selv forstod, dem som jeg lagde til mit hjerte for senere måske kunne forstå:

” Jeg lå på sofaen i mine forældres hjem alle var gået til ro, mine forældre i soveværelset, mine brødre i deres værelser.

Som jeg lå der faldt jeg i en dyb søvn, men blev brat vækket op af en skinnende skabning, der dog lignede et menneske, men et meget smukt eksemplar, måske en engel. Han bad mig følge med, og efter at blevet indsat i ting, blev jeg udsat til at vælge mennesker, dog ikke de som jeg ville det, men som røsten påbød mig det, end ikke min datter var blandt dem, hvilket sårede mig en del.

Tiden kom og alle de udvalgte blev borttaget fra jorden og en skrækkelig tid kom, krige, armod og udslettelse. En ny jord kom da frem, og vi kom tilbage dertil og alt var så anderledes, jeg blev da ført tilbage til sofaen og faldt i dyb søvn, vågnede og så mig omkring, helt stille var der omkring og dog der var de alle mine kære, var det en drøm eller var der sket noget?”

Den anden drøm lød således:

”Jeg stod som Moses foran Det Røde Hav og som jeg vandrede ud i vandene, skiltes de og dannede denne sti imellem sig, hvor i jeg gik frem. Men se, da jeg så til siderne var det ikke vand jeg så, men mennesker i dyngervis som lå forvredne, forkrøblede med lidende ansigter. ”

Jeg boede endnu ved huset ved den store å, kun få unge var tilbage.

Men en tidlig morgen vågnede jeg op, for at forlade alt. Jeg tog afsted uden at vide hvortil, kun i ønsket om at genfinde dette lys fra førhen. Om end min pung var tom, kom jeg dog frem uden nød og skæbnen ville det, at komme tilbage til landet der omtaltes i sandhedens store bog.

På min rejse dertil mødte jeg forvildede får, jeg mødte vise, jeg så ensomme, en her og en anden der, og jeg så får nippe græs sammen i den samme fold.

Jeg mødte oplyste, jeg mødte de der endnu ikke var oplyste, og Jeg så at en og samme kærlighed boede i begge.

Nogle kendte deres hyrde, mens andre endnu ikke endog

vidste hvem de egentlig selv var. Dog rådede kærligheden, som de mødtes her og der for at nippe græs sammen.

Jeg mødte også de smukkeste kvinder, der stod som de vildunderligste blomster på markerne, hver med sin specielle duft, og fandt glæde ved at betragte deres skønhed og bevarede den i mit sind. Men plukkede ingen til at bringe med hjem, for da ville de snart visne som jeg selv ville, afskåret fra vores oprindelige rod. Enhver har sin egen plads i haverne, enhver behøver sine egne rødder, og kan ikke leve af det vand andre vil give dem, mens de står i en vase.

Jeg lærte ligeledes ved samtale med mange mennesker, ikke at lytte så meget til deres ord, som til hjertes stemme, for mange er læbernes ord, forvirrede og ofte usande, mens hjertes stemme altid taler sandhed. Og hjerterne kan tale sammen, helt uden brug af ord.

Jeg lærte af min betragtninger også, at alder og visdom er som to træer, der står side om side i selvsamme menneske, dog hænder det ofte at visdommens træ stopper sin vækst mens alderen støt vokser videre.

Mange tanker gik gennem mit indre ved levende oplevelser på min rejse, indtil jeg atter var i dette land, hvor mit liv sådant havde påbegyndt sin forandring.

6

SEKTER

I en kortere periode gennemgik jeg en del forskellige sekter, der hver for sig stod med sine specielle meninger om sandheden og modstred alle andre, jeg gik nøje gennem hver enkelt af disse, uden dog at finde det som jeg søgte, og stod en dag helt alene i Betlehems udkant, og betragtede den dybblå himmel bag en gul mur bag, hvilken jeg havde skjult

mig for en stund at være alene, det var som om en fred fyldte mig op, og indre syn oplyste mig at det sande Jerusalem lå i ruiner, da ønskede jeg kun at være med til dens genopbygning.

Jeg forstod, at kærligheden som bor i os, er som en himmelsk brønd, som en kilde for den rene at drikke. Den oplyste: Denne kærlighed kunne være det hemmelige sprog der tales blandt engle, hvorfor den bør bevares. Mange må søge at opvække den, dog bør den ikke blive i blandet med menneskelige følelser.

Nogle, men de er få, ville kunne se, høre og fornemme. Dog bør man ikke være for tillidsfuld med noget menneske, da mange er de som vil nedtrampe de kostelige ting med deres fødder, og vende sig om for at sønderrive en.

Derfor vil jeg fra nu af kun vende min indre brønd mod Gud, i håbet han vil opfylde den, fra sin himmelske kilde og lære mig at sætte segl på min brønd overfor fremmede, der kun ønsker at volde skade” Lad derfor ingen drikke fra denne min indre kilde, men de han vælger, lad den indflyde i sande elskende og lade deres kilder flyde ind i min sjæl. Lad os alle opfyldes med himmelsk glæde, fornemmende disse strømme.

Mon ikke den omfavnelser vi alle så begærer, ville være en fornemmelse af varme fra Gud” en omfavnelser mellem hans engle, som vi taler i deres sprog ”.

Mens jeg sad i disse tanker, var det som en indre røst bød mig at tage mod Jericho, hvilket jeg noget modstræbende gjorde, da jeg var på vej mod Eilat. Hvem ville jeg da møde i bussen til Jericho, men en ældre

kvinde med hvem jeg kom i dyb samtale med og alt hvad hun fortalte virkede som et ekko, i alle de ting jeg fornemmede om Gud, om sandhed og om det åndelige Jerusalem som nu lå i ruiner.

En dag som vi sad og talte sammen, med nogle andre af hendes bekendte, var det som en usynlig, dog yderst mærkbar pil der blev sendt fra det høje ind i mit bryst, og den sank dybere indtil den nåede mit indre liv, hvor den ligesom berørte en klippe, der nu revnede hvorfra en kilde udsprang, den opfyldte mig helt og var det mit legeme eller min sjæl, det åndelige legeme der blev opfyldt kunne jeg ikke bedømme, kun mærkede jeg den kraft helt opfylde mig med glædesstrømme, som ikke

var af denne verden, mens en visdom der langt overgik min forstand, talte ud gennem mine læber, og alle omkring mig forstummede.

Lyset jeg søgte var atter ved min side, ja, i mig, men denne gang for at blive langt længere tid. - Det var som jeg kunne sidde og tale med min skaber og alle svar blev mig fortalt; at dette nu var min vej, lå mig helt klar.

Dagene, ugerne, ja måneder gik mens denne indre visdom boede i mit indre og fortalte mig alle de ting der er værd at vide.

Blot ved at betragte ting omkring mig virkede de alle som lignelser om det himmelske rige.

Som nu de dage jeg arbejdede i en have:

Da jeg borttog de visne planter, så jeg at de altid begyndte at visne i toppen, og derefter langsomt virkede denne visning nedefter mod selve roden. Nogle planters vissenhed havde nået roden, og var derfor helt døde.

Til andre tider kunne roden reddes i tide, men da måtte toppen beskæres. En sådan plante kunne synes så trist uden sin pragt, dog var den i live endnu ved sin rod, og snart så jeg

hvorledes nye skud begyndte at komme frem på en sådan: Små livs fulde planter der spirede ved solens varme.

Således måtte menneskets hovmod, stolthed, glæde, lykke og sikkerhed til tider afskæres i tide for at frelse menneskets rod, dets sjæl, at den ikke ville fordærves og visne hen.

Jeg betragtede planterne, blomsterne, træerne, ja selv menneskene og indså hvorledes livet begyndte for alle ved en lille sæd.

Således ville det nye liv begynde i os fra himlen:

Som en ganske lille sæd ilagt vort indre.

Gårdmanden sår sin sæd, i håbet den en dag vil spire op til en plante.

Som der gives regn og solskin vil disse indgyde liv i sædekorset, og det vil gro og blive en smuk plante af sin art. Men uden denne sol og regn ville den aldrig komme op og blive levende.

Også må sådan plantes i god jord, for at denne kan give af sin kraft til dens vækst.

Se, menneskenes hjerter er som jorden, og sandhedens ord:

Dets visdom og kærlighed som sæden.

Vil vi lade denne sæd have vækst i vore liv?

Men ligeledes uden sol og regn ville den aldrig komme op og spire.

Kom der for meget sol ville sæden tørre hen, om for meget regn ville den rådne hen. Kun den der såede sæden, vil vide hvor megen af hver ting vi behøver. Se, alle disse ting medvirker til sædens vækst.

Derfor må vi omhyggeligt værne om denne lille sæd, som himlen vil plante i vort indre i sin tid. Vi bør give vor kærlighed til den for at blive den gode jord.

Nogen har et godt hjerte, andre et ondt hjerte, atter andre et bittert hjerte, nogen et glad hjerte, nogen et vanvittigt hjerte, atter andre et hjerte opfyldt med sorger og problemer.

Men ved villighed til at vandre i den vej der oplyses i vort indre ved ordet, kan vi alle blive den gode jord. Hvorfor vi må omvende os til at sætte al vor kærlighed til denne indpodede sæd i vore liv. Da vil Gud sende sine velsignelser ned fra

himlen: Regn og sol, regnen som åndelige velsignelser som vil opfylde os med fryd og glæde og visdom, solen som varmen, heden, ilden der brænder, trængsler både indre og ydre, men det er en ild der renser, hvorimod verdens ild, bekymringer og trængsler uden dette livgivende håb vil brænde og fortære alt med sin evige ild i sjælens skød.

7

ALDERDOMSHJEMMET

Jeg arbejdede nu på et alderdomshjem i Jafo, der var så mange ting at gøre der, foruden alle disse tanker der blev opvækket et sådant sted. Jeg begyndte at holde af de gamle sjæle, på hver sin måde. Dog indså jeg snart hvorledes menneskene holder stædigt fast ved deres jordiske rettigheder, hvor betydningsløse de end er, indtil deres sidste åndedrag.

Om aftenen når arbejdet var færdiggjort, kunne jeg gå langs strandkanten på vej til mit hjem, der hvor jeg nu boede med nogle få andre, med hvilke jeg delte, som de med jeg, de ting vi havde både timelige og åndelige. Det var en lykkelig og freds fyldt tid. Men til tider kunne sådant arbejde være så svært.

Så en dag sætter jeg mig ved strandkanten og ser ud over havet, solen sender sine sidste stråler ud over vandet, der reflekterer den tilbage mens tomheden breder sig overalt i min sjæl, for at opfylde den med forfængelige tanker af ingenting.

Et eller andet sted fra dybet i mit indre, fornemmer jeg et lille kald der tilhører dig.

Siddende så stille, blot vente...

Så klart jeg fornemmer denne nye natur, din gave til min sjæl. Jeg vil ikke benytte disse redskaber af uret, omend mit gamle menneske udskriger ”brug, brug”.

Lad mit indre menneske vise lys til mit sind, lad det skinne gennem hele mit væsen. Gør mig viis til at benytte, af disse lysets redskaber af ånden. Lad mig vandre, alle mine givne dage med dig.

Lad mig blot dø, hvad betyder det, så længe jeg blot er i den vilje? Da skal jeg leve i fred med min sjæl.

Bevar mine skridt langt fra urettens veje, og vis mig hvordan jeg kan opnå mit mål. I lysets brynje for at overleve i mit indre menneske.

Jeg må handle, så lær mig at følge din vej, at ingen kan gøre mig til skamme og ingen skyld vil findes i mit indre, som jeg søger at blive mig selv.

Jeg stoler på din mægtige hjælp, som jeg vandrer i den vej, jeg umuligt kan nægte. Jeg giver mig selv op, vogt over mig, lad mig sejre, og jeg vil dele byttet med de nødlidende.

Jeg sidder helt stille, skuer ud over det nu mørke vand, de sidste farver svinder bort fra himlen, og stjernerne begynder at komme frem. Da kommer det som langt væk fra, og får mig til at se hele verden i et underfuldt skær af sand indsigt.

Det opklarer mit sind, og med undren i mit hjerte ser jeg det som livet i sandhed er. Selvom det sker indeni mig, er det dog ikke rigtig mit eget, for det sker alt sammen et sted langt fra mig, og dog er det så nær.

Tanken forfølger stadig mit sind, den ønsker at tage rod i mit indre og gro: Hvorledes sønnen bor inden i det menneske som tror på denne vej. En undervisende stemme der altid taler og fortæller hvordan alting virkeligt er.

Intet er der, og dog fornemmer jeg dets nærhed. Det kræver intet, ej heller fortæller det; som jeg bør gøre.

Men i en meget blid vej, viser det mig tingene som de i sandhed er: Om verdenen, om livet, om menneskene og da ønsker jeg selv en ændring i mit liv. Livsformen i verden er i sig selv tomhed, men med Gud i sit indre, bortsvinder tomhedens brod og alt synes så fuldkomment og helt, det er som at vandre ind i en anden dimension, om end vi vedbliver i den samme.

Tomhed er højdepunktet af menneskets opnåelse af visdom, dog stadig er det en gave at have øjnene oplyst.

Kunne vi gå videre, hinsides denne betragtning, ville vi nå det åndelige liv, hvor en anden dimension findes, som ændrer vore tanker og følelser fra tomhed og mismod til helhed og fred.

Hvad bekymrer mig er, at fatte al dette, dog stadig er intet af det af mig selv.

Men når jeg handler i gerning og i tanke, i følge mine øjnes syn, da vil jeg opgive ting af denne verden og modtage medfølelse for andre, og varme spredes overalt i mit indre.

Jeg glæder mig ved, at fornemme denne blidhed og ændring af indstilling i menneskenes børn, som lyset vil genspejle sig i deres liv.

8

MIT HØJESTE ØNSKE

Det gjorde dybt indtryk på mig at betragte alle disse ældre. Nogle var som børn endnu, andre havde helt mistet kontakten med omverdenen, atter andre levede i en drømmeverden.

En ældre kvinde Miriam holdt meget af at sætte sig udenfor, for at nyde solens stråler og dens varme, så blidt hun sad for en

tid og om da og bad mig om et glas vand, hun var blind, men fandt i stilhed altid rundt uden hjælp.

Hvorfor hun gjorde sådant indtryk på mig, det ved jeg ikke, men hendes minde vil altid bo i mit hjerte. Jeg antager at alle de mennesker vi elskede og elsker for altid vil leve i vort indre, og skabe vor egen lille verden.

Værst var, når en var død. Det gjorde mig meget bedrøvet at finde et lille, sort stykke klæde bundet ved en seng. Hvor var dette menneske nu mon henne, det tænkte jeg meget over.

Dagen kom og mit arbejde var slut der og jeg gik ledig rundt og søgte I nye veje.

En dag som jeg sad ved strandkanten, betragtede disse vilde bølger, så jeg to unge piger på vej ud for at bade, ellers var der ingen at se. Da pludselig skrider den ene hen imod mig, jeg øjner den anden længere ude i bølgerne. Med bankende hjerte, og i heftig bøn styrer jeg lige ud imod hende, uden viden om at kunne redde et andet menneske fra druknedøden.

Da først jeg var derude ved hendes side, er hun helt rolig, jeg ser ind i et par smukke øjne dog fyldte med angst, omgivet af et

langt, sort hår, sådan en ung smuk pige. Det er som et øjeblik alt er stille mellem os, men da griber jeg om hende, hvordan jeg fik hende og mig selv ind til land i denne strøm, jeg ved det egentlig ikke.

Pludselig er mennesker samlet ved stranden, de to piger omfavner, grædende hinanden mens mennesker står om dem. Jeg selv går bort derfra og falder udaset om i sandet, en ung mand kom forbi og sendte mig et smil.

Hvor kan egentlig et smil bringe stor glæde til et andet menneske, når det udspringer fra hjertet. Det er som en behagelig frugt for ganen, en sommerdag, en kostelig duft af sjælen. Det skænker den mismodige fornyet styrke.

Tænker vi egentlig over, hvor lidt vi egentlig behøver at give fra os selv, for at give andre glæde?

En nat vågnede jeg op fra en uhyggelig drøm: ” Jeg sad blandt mine nye venner og pludselig var de alle borte, og at stort mørke kom over mig og ud af mørket kom en røst og ordene var fra sandhedens bog: ”Enhver plante som min himmelske fader ikke har plantet, skal blive rykket op med rode.”

Jeg var dybt berørt og tænkte en del over, om jeg mon var denne plante mellem de ægte eller om det var omvendt. Mange indre stridigheder boede i mit sind, hvor var det virkelige, sande Guds tempel, det som var opbygget af menneskesjæle, de som han havde kaldet? Fandt jeg falskheder ved andre, vendte det sig hurtigt om til selvbebrejdelser, kun en ting var sikker i denne strid, jeg følte mig aldrig indenfor i nogen kreds, men vogtede mig også for at kalde nogen for falsk, for mange gode mennesker fandtes dog i disse kredse, men en dag blev jeg modig nok til at erkende, at selvom mange mennesker var gode, var systemet de levede under ikke sandt og de holdtes nede i deres udvikling, også glubske profeter kunne udmane voldsomme trusler mod de, der trodsede dem. Frygt, frygt og atter frygt var roden i disse grupper, sminket med pæne ord, sande men fordrejede. – For menneskene skabte deres egen Gud, de formede ham i følge deres egne tanker, tilbøjeligheder og vilje, på denne måde blev vejen dem let, og opfyldte med glæde og håb drev de rundt på bekostning, af de svagere sjæles befordringer.

Modig var den som turde sætte sig op imod dette system, for selvom man ikke blev brændt på bålet mere som kætter var det en smerte nok at erfare ”fra disse profeter om en åndelig død, fortabt for evigt ude i mørket udelukket fra” den sande fold “. Hvor de bestemte,” da de af Gud var udvalgte som hyrder af Guds flok.

Så jeg lærte (dog meget langsomt og lærer endnu) at der er en ” frygtens Gud ” og en ” kærlighedens Gud ”. Selvom der dog kun er en Gud, synes der dog at være ligeså mange, som der er mennesker til. Hvornår mon vi mennesker vil lære at lade os forme i stedet for at forme? At aflægge selvdisciplin og selvretfærdighed, der kun skaber indre kulde og udsletter det sande indre menneske af kærlighed.

At iklæde os trostillid og lade Hans retfærdighed komme frem, ved Hans virke i vore liv ved sandhedens ord der er indplantet i vore sjæle, og som opbygger det indre menneske? Det var svært, meget svært men jeg gik ud i kulden dog ikke helt alene, få fulgte med som den ældre dame jeg havde mødt i begyndelsen.

Vi var som de vilde dyr i ødemarken, med forbandelsens tegn sat over os, vi havde forladt de varme huse, vi var nøgne, vi tørstede. Men vi var frie og havde håbet i os, et levende vidnesbyrd, af ting der ikke ses.

Vi var levende. Men en meget vanskelig tid var begyndt, ved at afsige sig en hel religions form, for hvor stor var faren mon ikke over at blive indbildsk, og mene vi alene var ægte, og dømte vi derimod så os selv over at være stolte, var en hel hær af anklager fra de ”gode” profeter med denne mening, så vi måtte strides både mod os selv og andres domme.

Jeg faldt nu helt ind i et mørke, dog dybt inde vidste jeg, at jeg havde gjort den rigtige ting. Omend alle omkring mig påviste det modsatte og jeg blev kaldt ved navne og forstødt, også på mit arbejde var ondt over mig, indenfor en ganske kort tid, knækkede mine ribben ved et fald, havde stærkt hold i ryggen, derefter blev fulgt af gulsot, næppe var disse ting overvundet og jeg havde da endnu et fald hvor jeg nær havde knækket halsen og ryggen var for livstid slået skæv, men overlevede, det gjorde jeg.

I denne tid lærte jeg, at ganske almindelige mennesker blot havde det i sig, som de troende forgæves søgte som skatte:

Medmenneskelighed, varme og kærlighed. Og hvorfor havde de troende mistet disse ting? Fordi de så til en belønning for deres flid, mens andre blot naturligt lod deres Gudsskabte sjæl udtrykke sig selv, ganske vist iblandet alle hånds andre, mindre behagelige ting fra viljens tilbøjeligheder og kødelige begær, men de var dog sig selv.

For hvem stod der ved sygelejet, men alle de jeg arbejdede sammen med på farmen, med at passe kvæg. Dem jeg næppe havde talt et ord med, og jeg lærte at have fundet et nyt hjem. For et hjem består ikke altid af et sted omgivet af fire vægge og et tag over disse, men hvor varme følelser huser blandt mennesker.

Jeg havde også lært en anden ting ved mit fald, for mens jeg havde ligget på jorden, uden at kunne bevæge end et led, forstod jeg at jeg egentlig ikke frygtede døden, for tåbeligt er det at frygte det uundgåelige og vi alle er forudbestemte til legemets undergang. Men det at jeg endnu ikke var parat dertil,

tænkte jeg over, mens et par køer kom og snusede til mig i min forvredne stilling.

Altså blot man er i sandhedens vej, er der ingen grund til ængstelse, hverken i livet eller ved døden.

Derfor beder jeg ikke om flere dage, end dem du allerede beredte mig, før en eneste af dem havde set solopgangen.

Det er ikke de mange dage der giver mening i ens liv, men dagenes indhold.

Et langt liv kan være indholdsløst, mens trofaste dage er ærefulde. Lad de dage som du skænkede mig fra begyndelsen, alle være for dig, det antal dage du gav mig, før jeg end var født.

Døden ængstes jeg ikke over, for den kommer til os alle, både den rige som den fattige, den vise som den simple, alle må vi bøje os i æresfrygt.

Men jeg frygter for at skulle vildledes fra din vej. Styrk alle dem som modtog af din visdom og vision, til at overvinde mørket der strider mod dem i deres indre.

Lad os alle stråle ved det lys du skænkede os fra begyndelsen,

at alle disse lys må forenes i enhed, og indlemme alle de som vandrer mellem strålerne, til din sandhed.

Min visdom er lille, dog føler jeg mig rig ved det du gav mig, dog søger jeg inderligt efter mere af den kommende verden.

Led mig i vejen, at jeg kan overvinde mørket i mit indre, og over alle mørke magter i verden: Vær mægtig inden i min sjæl, og lad dette slør af sindets kraft og tanker blive sønderrevet, at jeg klart vil kunne skue din glans.

Dine tanker er kostelige, mere end det fineste guld, at kende dig er mit højeste ønske.

Når din ånd opfylder min sjæl, føler jeg mig så fri, så fuld af fryd. Styrk til stadighed mit indre menneske til godheden, ved din ånds vælde, at jeg i sandhed vil være din søn.

Lad denne mur af adskillelse helt bryde ned, at mit indre væsen må skue din himmelske verden! og jeg i sandhed vil være blandt dine børn. Lær mig at elske dig, for kun så lidt er min viden overfor din mægtighed.

Jeg takker dig for at rense min sjæl fra tomhed, jeg beder dig rense mig des mere. Jeg vil aldrig finde den sande fred, før denne skal vil brydes, og tilfredsstillles ved at være i enighed med dig.

Frygtsom lægger jeg mine inderste ønsker foran din fod, tilgiv mig om jeg beder om mere, end jeg kunne fortjene, men jeg ønsker dig så dybt i hele mit liv.

9

MIN GUD HVOR ER DIN STEMME?

Dagene gik og jeg begyndte nu at kunne kravle lidt rundt, månederne gik men smerterne i ryggen havde ingen ende, de fulgte mig dag og nat jeg måtte finde en løsning derpå.

Efter disse hårdarbejdende år her på landet, tog jeg atter ind

til byen for at finde arbejde der, Det blev til et cafeteria på et universitet, her var jeg omgivet af unge mennesker, og en helt anden livsform blev mig til del.

Bortset fra min ugentlige fridage som jeg brugte til lange vandringer i Jerusalems bjergegne, atter var jeg hjemme i min moders skød, Jerusalem hvor jeg var født år tilbage.

De jeg før havde kendt, havde hver især fundet deres nye veje i verden, så i mit inderste var jeg alene uden ven, omend en del var ved min side.

Glæden i mit indre havde længe været borte, tvivlen og håbet dybt begravet, der var ikke et sted at tage hen, alt i mig var som en vissen blomst. Eller som træet der havde trukket sig sammen til et frø, der nu lå dybt i mit hjerte, stumt uden fornemelse.

Et menneske blandt sine medmennesker, skyerne lå tykt over himlens svælg og hindrede solens stråler at komme frem, dog vidste jeg at et sted bag alle disse mørke skyer ville solen stadig skinne til evig tid.

Hvorfor var jeg strandet i dette dynd, rådløsheden fulgte mig de næste mange år, jeg følte mig næsten fuldstændig tom, uden håb, uden liv, uden mening. Dog er jeg som en uden valg, blot må gå frem i tro og håb, om atter at komme til det livets lys jeg før så og elskede.

Omend sorg, opgivenhed og smerte gør alt sort, jeg kan ikke knurre, omend slag og smerter fyldes op i min sjæl og i mit legeme, jeg vil stadig bøje min sjæl for at kalde på min fader.

Omend alt er mørkt, og sandheden er forladt blandt menneskene, jeg må ene gå frem. Omend i dag, jeg er fattig og tom, omend jeg intet svar hører fra min Gud, har jeg dog denne perle i mit liv, som min Gud gav mig.

Stadig frygter jeg, for alle disse slag kommen over mig, at jeg må gå bøjet, ja kroget er mit legeme, og bøjet er min sjæl, dog er jeg ikke knust og vil gå frem i håbet som er min tro.

Som en vissen blomst, ja som en gren brudt af vintræet liggende hen, således er jeg i min sjæl. Som en der er kastet fra herlighed, ned i verdens støv, som lukker sig om mit liv og fører mig ind i væv, som ikke kan brydes.

Som en der er i samme vej, som verdens børn i dette legeme af forkrænkelighed som dør hen, og ondet som fører sjælen ned.

Jeg mindes da min Gud var nær min sjæl, og fyldte mit hjerte med liv og håb, jeg jublede af lykke, og ønskede blot at gå til Ham bort fra verdenen. Han drog sig bort fra mig, og jeg var fortvivlet.

Ondet omkring mig i verden, end i mit eget indre, søger at lede min sjæl ned i mørket. Mine håb sortner når jeg ikke føler livet fra dig. Når du låser ude, hvem kan da åbne, omend jeg ville være den retfærdigste af alle mænd, ville det ej gavne uden livet fra dig. Det er din velsignelse der gør et menneske rigt.

Jeg frygter tanken om, at du vejer hjerterne, og prøver menneskenes børn, når de ej ved det.

Tænk på mig i sygdom og når alderdommen vil komme, for mine unge år vil jeg søge at give dig. Du kender mine unge år, og mine håb og begær ligger ej skjulte overfor dig, ja enhver tanke i mig er kendt for dig, for du omgiver mig og bor i mit indre.

Led mig, lær mig at kende din vilje, skjul ikke din vej og sandhed for mig, for disse er brød for min sjæl.

Send atter din velsignelse, løft mig ud fra verdens støv, og alle vil vide at det var af din hånd jeg blev friet for sådan en skæbne.

10

SKILLEVEJEN

Ja tiden var kommet, årene var gået, for ikke helt at visne hen måtte jeg handle, så mine få ejendele der var sparet op i årene blev pakket sammen og jeg rejste tilbage til mit fødeland.

Hvilket jeg ikke fattede dengang var, at de sandheder; der kom til tider, var som led der langsomt samledes til en kæde for til sidst at binde mig fast, forankret i sandhedens lys.

Eller som sten der blev fundet; en her, en anden der og langsomt blev opbygget til et hus hvor man kunne tage bo.

For hvor stort mørke end følelserne synes at leve i, var tankerne der stadig, og de var inspireret gennem oplevelser i livet.

Som fugleungen der kastes ud fra reden, for selv at kunne flyve ud og finde sin føde, fremfor blot at ligge lunt og åbne næbbet for den moderen ville bringe den, således måtte livet i sig selv undervise ethvert menneske, om vi tager ved lære eller ej er helt op til os selv.

Ved ikke at tage lærdom vil vi dog skade os selv mest.

Så de næste del år brugte jeg meget til at rejse rundt i verden, lærte andre steder og mennesker at kende, og søgte senere at lære fra mig de ting som jeg havde lært og fundet opbyggende, for der er intet der gør et menneske mere værdiløst, end det som gemmer alle sine skatte i sig selv, uden at dele dem med andre, det skulle da lige være, om man aldrig var villig til at lade sig råde eller belære af andre.

For vi alle udgør tilsammen et stort universalt legeme, hvor hver især har sin del deri at udrette til det bedste for alles opbyggelse og ikke kun for sig selv. Og derfor er det også at alt står så elendigt til i verden, fordi vi for det meste blot tænker på os selv, vi ikke blot skader hinanden derved, men allermest os selv, vore sjæle.

Jeg omtaler ikke blot evigheden hvortil alle sjæle vil fare hen efter legemets fald. Men ligeledes dens tid i legemet. Hvor vi lever som åndeligt afstumpede, til tider mere primitive og onde end de værste dyr af naturen, der hver især dog i det mindste er underlagt sine drifter. Mens mennesket står med denne konstante skillevej foran sig, at kunne vælge, står vi til ansvar i modsætning til dyr.

Jeg så mennesker der levede i overmåde overflod, mens andre sultede ved deres side, og alskens andre onder og alle levede de i forfængelig tomhed, og des mere vi fornægter sjælens kalden, des flere indre splittelser vil opstå, indtil flere personer synes at leve i et og samme menneske, vi fatter ikke vor pludselige skæbne, de færreste opdager den førend i yderste øjeblik. Og tiden vil komme hvor alderens spor synes:

Delikate, yndige kvinder svinder hen i falmende farver, følsomheden i deres hjerter forhærdes, jomfruelighed erstattes af erfaring, frimodigheden indtil forseglede brønde, allerede gjort tomme. Vil sjælen mon have bevaret sin yndest?

For bedre er det med et falmet ansigt, endog for begge køn, men med en skinnende sjæl af ømhed, end den nuværende ydre skønhed men med et hjerte af sten.

Du skønne ungdom, som bevares i mindet, at dvæle i disse minder gør os blot endnu ældre, mens at leve i nu'et bevarer os i ungdommens ynde, og en ypperlig vej er at vedblive i kærligheden, for den er som en perle der dog ikke kan købes for nogen pris, som ikke kan vindes ved nogen magt.

Hun kommer, som en sæd, båret af vinden, og daler stille ned i dit hjerte og hun fylder dit indre med tillid og fryd, for du kan føle hendes virkning i dit liv og hun får dig til at elske.

Hun skænker dig skønhedens krone, med ære af søde dufte, der vil åbne de forstenede hjerter og gør dig elsket. Den er som en rose i kød som i blod, dog med torne pluk den og du vil smertes, lad den blive og du vil føle dig så tom, hvilket vil du vælge?

11

SANDHEDEN ER ENKEL

Atter var jeg i mit hjemland, genså familie og venner, både de og landet virkede så fremmed på mig, specielt min lillebror der fra lille dreng var vokset op til at blive en stor knøs. Dette var nok det mest underlige, han snakkede og pludrede om alle mulige ting, og al det han ville,

og en dag lod jeg mig drive med af hans planer ikke så meget på grund af interesse for disse, men mere af den kærlighed jeg følte for ham, også glædede jeg mig ved gensynet med min søster vi havde altid været som enæggede tvillinger i åndelige ting, med hende kunne jeg uddybe alle ting, også hun havde søgt Gud, dog på en anden måde end jeg ved studium af teologien, men havde dog fundet frem til at Gud ikke fandtes så meget der som ved medmenneskelighed, kærlighed og medfølelse, hvilke dog også havde været hendes planer med sit studium, at senere kunne gavne de nødstedte, men da for mange regler begyndte at indtørre hendes ånd, havde hun draget sig ud deraf, for kærligheden læres ikke ved bøger alene, men ved at leve i livet og udtrykke hele sin sjæl, og når vi mærker vor kærligheds begrænsning må vi bede til Gud om des større vækst.

Også havde hun fundet sit livs kærlighed i en mand og deres lille dreng, der var symbolet på deres kærlighed.

Men hvor svært er det dog ikke for virkelige elskende at leve sammen, så stærke følelser er altid levende og så let er det at såre hinanden. For ingen kan såre en så meget, som den man elsker, og jo mere man er påpasselig med ikke at gøre fortræd,

74

des lettere synes det at gøre denne fortræd. Men i det mindste føler man sig meget levende i kærligheden, hvorimod isolation fra verdenen og dens følelser vil vil hentørre ens indre indtil man føler sig helt død.

Dog altid fastholdt jeg i mit hjerte, den sandhed, som Gud der fra begyndelsen var mig åbenbaret af hans krafts vælde, og glemte aldrig alle disse lysets timer.

Jeg følte mig som den der havde lidt en stor skæbne, ved adskillelsen fra sin elskede, som ikke kunne genvindes. Men dog må man gå videre i livet, finde andre værdier, for det vand der ikke risler afsted vil aldrig holde sig levende og frisk.

Dog var en tanke fra min Gud, mere kostelig end tusinde skatte, for den glæder altid hjertet, om jeg dog var elskelig, om blot mit hjerte var helt rent, var blot mine tanker hvide som den nyfaldne sne, da kunne jeg forlade denne pine, ved at være i dette legeme af ler, for at være hos min Gud. For som sind og legeme er en enhed af verden. Således er sjælen af evigheden, burde forenes med Gud, men hvorledes kan et menneske adskille, så sjælen hviler i Gud og bortlægge begær og sindets

tanker formet af dets indre vilje, så legeme og sind vil virke kun, som skibet på havet, der bærer sjælen den tid der er den givet at være i verden? Ikke des mindre, lærte jeg hvorledes sjæl, sind og gennem dette kød, legeme er så fast er knyttet, ja infiltreret ind i hinanden, og vi må lære at leve i den rette harmoni og bøje os vor naturs behov så længe vi er i dette legeme, uden dog at give efter for en ond viljes begær.

Så vi rejste rundt og lærte mange nye ting og vi udviklede os både i det indre og i vor fysiske kunnen. - Indtil min bror giftede sig med en pige fra en af sine rejser, og her var jeg atter overladt til mig selv.

Hvordan det skete, eller hvorfra det korn, jeg aner det egentlig ikke, måske det altid lå dybt i mig, blot samlede styrke til at bryde frem, ligesom frøet der ligger ubrugt hen i en hårdfrossen jord, og til sidst vil dets skal brydes i jorden der blødes af sol og regn og begyndte at spire, for til sidst at bryde op og se dagens lys. Således var noget i mit indre bevæget til atter at styre mod den højere mening med tilværelsen og nu var det som intet holdt mig tilbage, hverken selvbebrejdelser, tvivl eller opgiveness havde længere deres styrke til at fastholde min sjæl i deres

76

garn. Atter og atter kom disse kærlighedsstrømme over mig og mange vise ord opstod ud af ingenting i mit indre, atter blev mine øjne opladt til at se mere og dybere end det de egentlig så.

Da døde min søster så pludseligt i en ganske ung alder, ingen vidste af hvilken grund.

”Et menneskes sjæl så varm, så levende havde forladt verden.

Et stille legeme, førhen så smukt og levende, ligger tilbage der som pottemagerens ler. Som en fugl, således har din sjæl fløjet bort fra sin rede, for aldrig atter at vende tilbage.

Dagene derefter var jeg som sammen med dig, fulgte din rejse i min ånd. Men nu synes du så fjern, hvordan kan jeg nå dig? Aldrig mere vil dine arme omfavne mig, aldrig igen høre din stemme. Jeg vil bede Gud vise dig nåde, for jeg har denne frygt trods mit indre var i ro. Jeg tror og håber, lad disse opbygge tilliden, for denne varme der altid boede i dig trods din vildskab.

Jeg håber du vil komme igennem, jeg håber at gense dig i evigheden, jeg savner dig min kære søster, for aldrig igen høre din latter, aldrig mere vil jeg bekymres, når du var i mørke. Du led så meget, må Gud nu lede dig gennem denne sidste strid, ind i hans evige fred.

Tænk du er der nu, i åndernes verden, måske du nu er på din vej mod nye steder, på vej til din evige bolig, jeg sender dig mine tanker kan du mærke dem?”

Ved nattetide da jeg lå og sov, da viste hun sig for mig, hun stod i luften, hævet op foran mig, dog så jeg hende ikke helt klart, men kun disse klare øjne af hendes, så skinnende som de var en engels, med et smil i disse øjne, uden det mindste onde glimt deri.

De var som to perler der åbenbarede en sjæl, så ren med intet bedrag deri. Og hun lo, med en tinglende latter, og af mig, som hun ville sige: ” Min broder, så hårdt og konstant du søger sandheden og dog er det så enkelt kunne jeg blot fortælle dig derom. ” Jeg vågnede men faldt dog snart i dyb søvn igen, lykkelig og fredsfyldt.

12

LIVETS FÅ SEKUNDER

Et menneskes slægt er som en rosenbusk, når de gamle roser falder af og visner hen, lægger ingen hjerte dertil, da nye knopper snart springer ud i deres sted.

Ligeledes var min brors lille søn, som en lille stråle for os alle i vor sorg, så ung, så ny, så glad, pludrende rundt omkring os og glædede vore sjæle i sorgens tid. Derfor siger jeg at mange må fortælle dig: ” Du er stadig ung, og har livet foran dig ”.

Tro dem ikke, for dagene løber stærkere end geparden over sletterne og før du vil sanse det vil dine ungdomsdage have passeret.

Derfor indløs tiden, brug dit liv forstandigt, gør regnskab overfor dig selv, over enhver dag du lever, så dine dage ikke må spildes.

Lad hver dag bygge dig op, til at blive et virkeligt menneske, da vil du ikke angre når dine hår grånes.

Fast vil du stå i dine gamle dage, ikke angre dit livs forløb, ikke begære at gøre alt om på en ny måde.

Men hvortil skal man da gå, for mange er de der påstår at stå inde med sandheden, og dog bekriger de gensidigt hinanden og afslører derved deres uægthed.

For det er en fredens og kærlighedens Gud vi søger.

Omend jeg er overbevist om i mit hjerte, at de mænd som udsprang fra fordums tider, med nye og sande følelser om Gud var sande, men snart blev ånden korsfæstet ved de sekter og kirker der oprejstes i deres navn.

Der blev klart fortalt i begyndelsen: ” Lad jer som levende sten opbygge til et åndeligt tempel ”. Det synes for mig, at så snart det sande tempel påbegynder sin oprejsning, indsniger de uægte sten sig, og snart tager falskheden herredømme. Derfor i enhver generation udspringer der altid nye reformatorer og måske sådant vil det vedblive igennem tiderne. Derfor vil også jeg, i min tid søge det sande, åndelige tempel af Gud. Templet der opbygges ikke med sten” men med menneskesjæle, af dem der er kaldede af hans nåde, og lade min sjæl blive indsat i dette sandhedens tempel, så mit liv vil have mening ved at leve i kærlighed, visdom og håb. At min sjæl i sin helhed, vil blive som en ganske lille

del af det himmelske legeme. Det legeme der opbygger sig selv gennem kærlighed, og som gror op i sin fulde form gennem enigheden af vore sjæle, så vi til fulde vil forstå sandheden og Guds visdom, og om hans vidunderlige og mystiske gerninger, tilsammen gennem denne enighed.

Al dette som sker ved ham som hvert øjeblik skænker hver sjæl, udholdenhed styrke, kærlighed og da vækst.

At gøre min del i dette himmelske kald, der blev mig given så længe siden.

Tider har passeret og så lidt jeg egentlig ved, ej heller fatter jeg helt hvorledes at vedblive daglig i vejen; det som jeg har lært at kende vil jeg dog dele om mig, og også ønske at modtage fra andre.

Vi kan let blive så retfærdige at følelsen i vore hjerter vil blive kold, og døden vil herske i vore gerninger, vi vil leve i vor egen selvretfærdighed som ender op i mørke.

Også kan vi gå den anden vej, ”leve i synden” i det mindste for at bevare vor medmenneskelighed og føle os levende.

Sjælen der altid holdes i fangenskab, skiftevis mellem disse to veje. Som et lille skib der sejler mellem disse farlige skær, der står på havets bund, men oprejser sig over vandet.

Hvornår vil vi lære at lægge vore liv i hans hånd? Med den tro, som Gud søger i vort indre. Troen der går sammen med tilliden, for uadskillelige er disse to, lade kærlighed og visdom blive tilknyttet, at alle disse følelser må sammenfattes ind i en: At elske Gud ud af hele hjertet og at elske ham il alle de ting

han skabte, endog den evige sjæl der bor i ethvert menneske vi vil møde i vor livsvej, i denne underlige verden vi nu lever i.

13

DEN SANDE LYKKE

Vi må derfor forstå at sandhedens vej er levende, og ingen forsamling og tempel kan blive vort hjem, for vi søger et kommende hinsides. Vi er som nomader evigt omvandrende, da alting er under konstant forvandling, ikke kun de vi er iblandt forandrer sig, eller der hvor vi nu føler os hjemme forandres, men også vi selv gør det.

Vi kan aldrig sige, nu har jeg fundet hjem, nu er jeg frelst, for

det er en konstant søgen, af alle de mange der led skibsbrud, i verdens Gudslære. Det er ikke altid let at være alene i sin tro og meninger, men fra tidernes morgen var alle sandhedssøgere verdens skarn og regnes for tosser og kættere.

Lykken kommer dog en gang imellem! når man møder en hvis hjerte slår i takt med ens eget, et sådant menneske glemmes ikke let.

Ja, i sandhed alle de mennesker vi mødte og elskede, omend de nu er os fjerne eller bortgangne, da lever de stadig i os, for vor kærlighed er vor hele verden. Jeg sidder stille og lader tankerne strømme gennem mit sind daglig! indtil freden breder sig i mit indre og en ubeskrivelig fryd fylder mig op, og glæder mit hjerte, jeg føler mig da nær Gud og det er som om en røst der fortæller mig nye ting at lære: Om tro, om kærlighed og tilid og disse stunder er for mig højere end alverdens rigdomme og ærens triumftog blandt menneskene.

Udadtil vil jeg syne som en blandt mange, mens dybt i mit indre føler jeg mig uendelig lykkelig! for jeg ved til hvem jeg har sat mit håb. Jeg fornemmer hvorledes svarene på mine mest

indtrængende spørgsmål, Stille, lyser mit mørke op, når først alle disse strømme af tanker har passeret, da kommer den, den sidste og skønneste af dem alle: Det er den indre stemme, hvor jeg dog elsker den.

www.cyvert.dk

Torsdag den 10. januar 1972 ændrede mit liv sig totalt.

Jeg oplevede livets lys for første gang.

Det var som at være uden for mig selv,

hvor jeg øjeblikkeligt forstod alt,

selve meningen med vores eksistens.

Johnny Cyvert